

Intervju

Alvaro J. Covacevich

»Allende mi je zaupal, da si je moj film ogledal sedemkrat«

Allende in Castro Demokracija in revolucija, prizor iz dokumentarca El dialogo de América ORGANIZATORJI

Čilski režiser in dokumentarist s koreninami na Hvaru je glavni gost letošnjega Festivala iberijsko-latinskoameriškega filma v Trstu, ki bo danes dosegel svoj vrhunec. Sodeloval je s čilskim predsednikom in posnel njegov slavni pogovor s Castrom, pa tudi dokumentarec o strmoglavljenju letala v Andih. Gostil je »dvoboj« Vargas Llosa – Garcia Marquez

Aljoša Fonda

TRST Ob današnjem vrhuncu festivala iberijsko-latinskoameriškega filma v Trstu bodo – potem ko so mu namenili retrospektivo – posebno priznanje podelili čilskemu režiserju Alvaru J. Covacevichu, dokumentaristu, ki je s svojim delom začel v 60. letih in se nato približal Salvadorju Allendeju, predsedniku, čigar 50-letnico smrti med krvavim državnim udarom obeležujemo letos. Festival ji posveča posebno pozornost.

Covacevich, ki je Allendeja s snemalno ekipo spremljal med številnimi državnimi potovanji v tujini in z njim razvil prijateljski odnos, je po udaru emigriral v Mehiko, od leta 1990 pa živi med Mehiko, Čilom in New Yorkom. V Trst, kamor ga je dolgo vabil njegov rojak, umetniški vodja fe-

stivala Rodrigo Diaz, je minuli konec tedna skupaj s soprogo potoval dolgih 18 ur, na letalu pa praznoval svoj 90. rojstni dan. Poleg Allendeja v intervjuju omenja fizični obračun med dvema nobelovcema in pa neverjetno zgodbo strmoglavljenega letala v Andih, o kateri je posnel film.

Po izobrazbi je Covacevich krajinski arhitekt, v Mehiki je za zasluge na kulturnem področju prejel najvišje državno odlikovanje (azteškega orla), v Santiagu je dal pobudo za ustanovitev kulturnega centra La Moneda.

Začniva pri vašem priimku, ki v tem delu Evrope zveni domače.

Od kod so bili vaši predniki?

Bili so Hrvati z otoka Hvar, točneje iz Starigrada. V Čile so se izselili v 19. stoletju. Amerika je bila takrat za mlade zelo privlačna. Tu ni bilo

Kot režiser
- dokumentarist
moram prikazati
resnico, ničesar
ne smem skrivati

prihodnosti, zato so v obdobju kalifornijske »zlate mrzlice« odpluli čez ocean. Moj dedek, osemnajstletnik, je hotel oditi s Hvara, pradedek pa se mu je postavil pred vrata, vendar zaman.

Zakaj je veliko Hrvatov šlo ravno v Čile?

Poglejmo zemljevid. Ladja, ki je odplula z Jadranskega morja in je bila namenjena v Kalifornijo, je preplula Atlantik, Panamskega prekopa pa še ni bilo, zato se je pot nadaljevala južno mimo Rta Horn, najjužnejše točke na celini. Prvi postanek onstran rta je bil kraj Punta Arenas, na drugem koncu planeta. Tam so se nekateri Jugoslovani ustavili (v tem mestu so postavili »spomenik jugoslovanskemu priseljencu«, pred nedavnim pa ga preimenovali v »spomenik hrvaškemu priseljencu«). Ostali so nadaljevali plovbo proti San Franciscu, nekateri pa so se po poti izkrcali v Valparaisu, mestu sredi Čila. Med njimi moj dedek.

Dalmatinskega porekla (z otoka Ugljan) je tudi aktualni čilski predsednik Gabriel Boric. Kaj menite o njem?

Všeč mi je. On prihaja ravno iz Punte Arenas. Zelo mlad je in pameten, večkrat je bil poslanec, ima pa čudovite ideje. Pravkar je izdal poseben odlok za iskanje »desaparecidosov«, ljudi, ki so izginili med vojaško diktaturo, teh je

sem izrazite družbeno-ekonomske razlike, ki so zaznamovale čilsko družbo. No, Allende mi je takrat tudi rekel, da bova nekega dne naredila nekaj skupaj, preden sva se poslovila.

Nekaj let pozneje, ko je bil že predsednik, se je pripravljala na odmeven pogovor s Fidelom Castrom, ki je bil na višku popularnosti. Še nikoli se niseta prej srečala kot državnika. Temu srečanju so hoteli prisostvovati vsi na svetu, prijavljenih je bilo 1200 novinarjev, vsaka čilska politična stranka je imela svojo snemalno ekipo. Skratka, medijski pritisk na Allendeja je bil velik. Jaz pri tem nisem imel nobene šanse, stal sem na obrobju. Ampak predsednik me je poklical in me prosil za uslugo: »Alvaro, rad bi, da ta film posnamete vi.« Tako je nastal dokumentarec *El dialogo de America* (Dialog Amerike).

Allende in Castro sta simbolizirala dve različni poti do socializma: demokratično in revolucionarno. Kako sta se ujemala?

Allende v filmu poudari, da sama zastopata različna tabora, katerih cilj je vsekakor dobiti vlado, naklonjeno ljudstvu. Allende je postal predsednik preko demokratičnih volitev, kar se je za socialiste zgodilo prvič v zgodovini. Fidel in njegovi so oblast prevzeli z orožjem, z gverilo na Sierrri Maestri.

Petdeset let po čilskem udaru

Družba je bila nedvomno polarizirana, reforme so bile korenite. Levičarske stranke so vedno zagovarjale velike družbene in ekonomske spremembe, drugi tabor je bil od tega zelo oddaljen in ta dvojnost je vselej zaznamovala naše demokratično življenje. V filmu *Chile, el gran desafío* (Veliki izziv Čila; predvajali ga bodo danes, op. a.) predsednik Allende obnavlja zgodovino Čila in zelo spoštljivo govori o državi, ki v 160 letih ni spremenila lastne ustave. Pri tem priznava vojski, da je

bilo nekaj tisoč. To je pomembna poteza.

Filmski festival posveča posebno sekcijo Salvadorju Allendeju. Kako ste ga spoznali?

Leta 1966 sem posnel dokumentarni film *Morir un poco* (Malce umreti), ki je na Allendeja, ko je bil še predsednik senata, naredil velik vtis. Poklical me je, da bi poklepetala o svetu filma, ki ga je zelo zanimal. Zaupal mi je: »Alvaro, vaš film sem gledal sedemkrat. Njegova politična vsebina je dejansko diskurz, na katerem vztrajam že vse življenje. Zato mi je tako všeč.«

Dokumentarni film, ki so ga poleg drugih vaših del predvajali na festivalu, prikazuje vsakdanje življenje bogatega in revnega sloja ter izpostavlja velike družbene razlike v Čilu.

To je bilo v obdobju, ko je bila v državi velika beda. Poudaril

je pomembno se spomniti tedanjih dogodkov, predvsem zato, da bi jih razumeli. Ob vseh tistih, ki so v Čilu in ZDA rovarili proti Allendeju in nato povzročili v državi neizmerno gorje, gre omeniti tudi dejstvo, da je bila čilska družba razklana in polarizirana. Levičarska koalicija Unidad Popular je leta 1970 zmagala na volitvah z nekaj več kot enim odstotkom prednosti; marsikdo je potem menil, da so bile socialistične reforme v takem kontekstu preveč radikalne. Kaj menite vi, ki ste tisto družbo podrobno poznali?

V skladu z ustavo je predsednik neposredno izvoljen, ko prejme več kot 50 odstotkov glasov. Drugače mora zmagovalca potrditi kongres. Kar se je presenetljivo zgodilo z Allendejem, ki je na volitvah sicer prejel 36 odstotkov, a ga je kongres, ki naj bi bil povečini proti njemu, podprl.

vedno spoštovala vse politične premike. Do državnega udara Augusta Pinocheta je bilo tako, potem pa je prišlo do pokolov in izginotja več tisoč ljudi ter velike bolečine. Allende omenja močan pritisk ZDA, ki so nato po navodilih Henryja Kissingerja in predsednika Richarda Nixona vsilile državni udar.

Allende v filmu pred milijonsko množico Mehičanov razčleni svoj program, na sedežu Združenih narodov pa mu delegati zaploskajo stoji. Tam je obtožil ZDA, da delajo proti njemu. In če je dotlej dobro sodeloval z vojaškimi silami, so ga te na koncu izdale. Letalstvo je celo bombardiralo predsedniško palačo.

Kakšni so vaši spomini na dan državnega udara?

Bil sem doma v Santiagu, blizu palače La Moneda, kamor sem se odpravil, a niso več

Alvaro J. Covacevich v Trst je skupaj s soprogo potoval 18 ur, na letalu pa praznoval svoj 90. rojstni dan FOTODAMI@N

V Mieli danes zmagovalci, jutri še najboljši filmi

V gledališču Miela bodo nočno ob 21. uri razglasili zmagovalce 36. Festivala iberijsko-latinsko-ameriškega filma, v glavni dvorani pa bo cel dan posvečen Salvadorju Allendeju. Začelo se bo ob 9. uri s presenečenjem iz te sekcije, ob 10.30 bo na sporedu dokumentarec Alvara Covacevicha Chile, el gran desafío. Ob 15.30 bo na vrsti film Allende, mi abuelo Allende (v režiji vnukinje Marcie Tambutti Allende), sledilo bo nagradjevanje, po njem pa Habeas corpus Claudie Berril in Sebastiana Morena. V mali dvorani bodo vrteli kolumbijski film Balada para niños muertos (Jorge Navas, ob 10. uri) in argentinski La rebelión de la flores (Maria Laura Vasquez, ob 16. uri). Festival se bo zaključil jutri, ko bodo predvajali najboljše filme, prejemnike nagrad: ob 11. (sekcija Contemporanea), 16. (najboljša režija), 18. (posebna nagrada žirije), 20. (najboljši film iz uradnega programa) in 22. uri (nagrada občinstva). V mali dvorani bosta ob 16. in 17. uri na ogled še filma 11 de septiembre: el último combate del Salvador Allende in Quilapayún, màs allá de la canción.

pustili nikogar zraven. Mislilo sem, da se bo vse skupaj izšlo z nekakšno politično rešitvijo, ne pa z udarom. Potem smo bili vsi svobodni misleci preganjani, v mojem primeru zaradi filma o Allendeju in Castru. Sam sem se z družino zatekel v mehiško ambasado, kjer sem imel dobre stike. Preganjanje pa je bilo strašno. Nasploh je bilo hudo.

Potem ste se izselili v Mehiko.

Da. V Čile nisem smel več, ker sem bil na seznamu iskanih oseb. Kdor je vstopil na skrito, pa je tvegal smrtno kazen. Medtem so uničili vse, kar sem imel v hiši: veliko umetniško zbirko, predvsem pa filme, vse moje gradivo. Med drugim gradivo o strmoglavljenju letala v Andih iz leta 1972, o katerem sem pripravljala dokumentarec *La odisea de los Andes* (Odisejada v Andih).

V slednjem opisujete neverjetno zgodbo o tem, kako se je v zasneženih Andih po več kot dveh mesecih čudežno rešilo 16 preživelih (od 45). Scenarij je napisal poznejši nobelovec za književnost Mario Vargas Llosa. Film je natančen, ganljiv in na koncu grozljiv. Je bilo delo kompleksno?

Film ima dva trenutka: pred državnim udarom in po njem. Nesreča se je zgodila oktobra 1972. Na letalu so bili zlasti urugvajski študenti, igralci ragbija irskega katoliškega kolidža, ki so potovali na tekmo

v Santiago de Chile, kjer je bil enak zavod. Tedaj je moj enajstletni sin obiskoval slednjega, tako da sem imel neko osebno povezavo. Začel sem spremljati zgodbo in zbirati gradivo. Medtem pa je prišlo do državnega udara in material je bil uničen.

S pomočjo čilske kinoteke smo film, kader za kadrom, restavrirali. Z delom sem nadaljeval v Mehiki, Vargas Llosa pa je z zanimanjem pristopil k projektu in napisal scenarij. V svojih romanih običajno povezuje realnost s fikcijo. Njegov scenarij za ta film je po mojem mnenju mojstrovina. Počaščen pa sem bil, ko mi je podaril svoj roman s posvetilom »od dobrega prijatelja, vašega scenarista«. Poglejte. (*Knjigo s posvetilom ima intervjuvanec s sabo in nam jo ponosno pokaže, op. a.*)

Film o uspešnem reševanju se zaključi s temo kanibalizma in z zelo surovimi posnetki ostan- kov tistih, ki so na gori umrli. Od kod taka odločitev?

Kot dokumentarist moram prikazati resnico, ničesar ne smem skrivati. Isto velja za prej omenjene posnetke o življenjskih razmerah najnižjih slojev prebivalstva, ki so tudi surovi, saj so otroci podhranjeni kot v kakem taborišču. Če bi se film o strmoglavljenju končal le s srečnim koncem za preživele, ne bi povedal vsega. Pri tem mi je

zelo pomagal nasvet velikega sovjetskega dokumentarista Romana Karmena, tistega, ki je leta 1945 posnel padec Berlina in znani strel proti svastiki. Z njim sem se pogovoril o svojih posnetkih in izrazil bojazen, da bi ljudje tiste prizore tolmačili kot senzacionalizem. On pa mi je rekel: »Ti moraš filmati to, kar vidiš. Če tega ne narediš, boš izdal svoj poklic.«

Sklenili smo, da filma v Urugvaju ne bomo predvajali za obdobje 50 let po letalski nesreči, iz spoštovanja do svojcev preminulih. To odločitev smo spoštovali, pol stoletja je mimo, staršev umrlih ni več.

Ste še v stiku z Vargasom Llosom?

Da. Dober prijatelj je bil tudi drugi nobelovec Gabriel Garcia Marquez, zato sem leta 1976 oba povabil na predstavitev omenjenega filma v Ciudad de Mexico, prvega kot scenarista, drugega kot gosta. Končalo pa se je z znamenitim udarcem s pestjo, s katerim je Vargas Llosa podrl »Gaba«, ko ga je ta hotel objeti. Ker sem bil jaz gostitelj, sem bil v očitni zadregi (*smeh*). Pozneje se z nobenim od dveh nisem nikoli dotaknil te teme, ker sem smatral, da gre za moško zadevo med njima dvema (*mediji so razlagali, da je bil spor, ki se ni rešil, povezan z Vargasovo ženo, čeprav ni jasno, kako, op. a.*). Nisem se vtikal. Šlo je za fizični obračun dveh genijev.

Intervju Alvaro J. Covacevich

»Allende mi je zaupal, da si je moj film ogledal sedemkrat«

Čilski režiser in dokumentarist s koreninami na Hvaru je glavni gost letošnjega Festivala Iberjsko-latinskoameriškega filma v Trstu, ki bo danes dosegel svoj vrhunec. Sodeloval je s čilskim predsednikom in posnel njegov slavnj pogovor s Castrom, pa tudi dokumentarec o strmoglavljenju letala v Andih. Gostil je »dvojbo« Vargasa Llosa – Garcíja Marqueza

Alvaro Fonda

TRST Ob današnjem vrhuncu festiva Iberjsko-latinskoameriškega filma v Trstu bodo – potem ko so ma nam očili refleksivno – posebno priznanje podelili čilskemu režiserju Alvaru J. Covacevichu, doklanerist, ki je s svojim delom začel v 60. letih in se nato približal Salvadorju Allendeju, predsedniku, 57-letnega samri med krvavim državnim udarom obelježeno leto. Festival ji pokaže posebno pozornost. Covacevich, ki je Allendeja s svezmalno ekipo spremljal med številnimi državnimi potovanji v tujini in z njim razvil prijateljski odnos, je po udaru emigriral v Mehiko, od leta 1990 pa živi med Mehiko, Čilom in New Yorkom. V Trst, kamor ga je dolgo volil njegov prijatelj, ameriški vodja fe-

stivala Rodrigo Ekst, je minuli konec tedna skupaj s soprogom potoval dolgih 18 ur, na letalu pa praznoval svoj 90. rojstni dan. Poleg Allendeja v letu vstopajo osme nja filma obratnan med dvema nobelovcem in pa neverjetno zgodbo strojnoglavljenja letala v Andih, o kateri je posnel film.

Po izobrazbi je Covacevich knjižničar in arhitekt, v Mehiki je za zasluge na kulturnem področju prejel najvišje državno odlikovanje (iz zlatnega orla), v Santiagu je dal pobudo za ustanovitev kulturnega centra La Moneda.

Začelna privlačen pritnik, ki v tem delu Evrope zvani domače. Od kod so bili vaši predniki?
Bili so Hrvatji iz otoka Hvar, točneje iz Stari grada. V Čile so se izselili v 19. stoletju. Amerika je bila takrat mlade zelo privlačna. Tu ni bilo

»Kot režiser - dokumentarist moram prikazati resnico, ničesar ne smem skrivati«

prilagodnosti, zato so v obdobju kalifornijske »šlate« meščice» odšli čez ocean. Moj dedek, osmnapletnik, je hotel oditi v Hvaro, pradedek pa se mu je postavljal pred vrata, vendar za man.

Zakaj je veliko Hrvatov bilo ravno v Čile?
Pogledajmo emigracijo. Ladja, ki je odplula iz Jadranskega morja in je bila namenjena v Kalifornijo, je preplula Kolumbijsko, Panamskega prekopa pa še ni bilo, zato se je pot nadaljevala južno mimo Rta Horn, najdaljši točki na celini. Prvi postanek onstran rta je bil kraj Punta Arenas, nadrujem koncu planete. Tam so se nekateri lagodnovali sata vili (v tem mestu so postavili »spomenik jagodovani sata vili«), ostali so nadaljevali plovo proti San Franciscu, nekateri pa so se po kratki odli v Valparaisu, mestu vredi Čila. Med njimi moj dedek.

Dolmitnjskega poroka (z otoka Ugljan) je tudi aktualni čilski predsednik Gabriel Boric. Kaj menite o njem?
Všeč mi je. On prihaja ravno iz Punta Arenas. Zelo mi kaže in pameten, večkrat je bil političar, ima pa čudovite ideje. Pravi ar je iz dal poseben odlok za lokanje »desaparecidosov«, ljudi, ki so izgubili med vojsko diktarov, teh je bilo nekaj tisoč. To je pomembna točka.

Filmski festival poveča posebno sekcijo Salvadorju Allendeju. Kako ste ga spoznali?
Leta 1966 sem posnel dokumentarni film Morir un poco (Malce umreti), ki je na Allendeja, ko je bil še predsednik veneta, naredil velik vtik. Njegova politična vsebina je dejansko diskuzna, makaterem vtrajam že vse življenje. Zato mi je tako všeč.

Dokumentarni film, ki so ga poleg drugih vseh del predvajali na festivalu, prikazuje revolucije. Življenje bogaloga in romanga stoji ter izpostavlja velike družbene razlike v Čilu.
To je bilo v obdobju, ko je bila vdržavi velika beda. Posledni

sem izrazil te družbeno-ekonomike razlike, ki so zaznamovale Čilsko družbo. No, Allende mi je takrat tudi rekel, da Hvara nekoga dne na vesliha nekaj skupaj, preden sva se poslovila.

Nekaj let pozneje, ko je bil že prehodil, so je prebrljaj na odsevan pogovor s Fidelom Castrom, ki je bil na vrhu popularnosti. Sem kobil se nisla prej srečala s čilskim režiserjem. Tema srečanja so hoteli postopovati vsi navetna, prpa vlijemih je bilo 1200 novinarjev, vsaka čiloka politična stranka je imela svojo vsmalno ekipo. Skratka, medijski pritisk na Allendeja je bil velik. Jaz pa sem mislil imel noben članek, stal sem na stroboju. Ampak predsednik me je poklical in me prosil za uslugo: »Alvaro, radi bi, da ti film posnameš.« To je bila moja velika dokumetara: El diálogo de América (Dialog Amerike).

Allende in Castro sta simebitalna dva različni politična socijalizma demokratično in revolucionarno. Kako sta se ujela?
Allende v filmu poudari, da nima razpota ta različna tabora, katerih cilji je vse kakor dobri vlad, malšoreno ljudstva. Allende je postal predsednik preko demokratičnih volitev, kar se je socialistično zgodilo prvič v zgodovini. Tudi in njegovi so obliat prevzeli s orožjem, z gverilo na čelu. Maestrí.

Petdeset let po čilskom udaru je pomembno se spomniti tedanjih dogodkov, predvsem zato, da bi jih razumeli. Ob vseh tistih, ki so v Čilu in ZDA razvili proti Allendeju in nato povzročili v državi nezmerne gorje, go omeniti tudi dejstvo, da je bila čiloka družba razdeljena in polarizirana. Levitarska koalicija Unidad Popular je leta 1970 zmagnala na volitvah z nekaj več kot enim odstotkom prednosti, marrakdo je potem menil, da so bile socialistične reforme v takem kontekstu preveč radikalne. Kaj menite, ki ste tisto družbo podrobno poznali?
V skladu s ustavo je predsednik neposredno izvoljen, ko prejme več kot 50 odstotkov glasov. Drugače morazmagnovala postojati kongres. Kar se je preden tedajvo zgodilo z Allendejem, ki je na volitvah sicer prejel 36 odstotkov, agaje kongres, ki naj bi bil poveljni proti njemu, podpel.

Družba je bila v odvisno polarizirana, referendum so bile korvidi. Levitarske stranke so vedno zagovarjale velike družbene in ekonomske spremembe, drugi ta kor je bil od tega z obo odložen in v dvojni not je vselej zaznamovala maše de mokratično življenje. V filmu Chile, el gran desafío (Veliki izziv Čila, je odzvalji ga bodo danes, op. a.) predsednik Allende obnoviljo zgodovino Čila in zelo spokljiivo govori o državi, ki v 160 letih ni spreminila lastne ustave. Pri tem priznava vojski, da je vedno spokljiiva vse politične spremembe. Do državnega udara Augusta Pinocheta je bilo tako, potem pa je prišlo do pokolov in izgubila več socialističnih volitev. Allende omejuje močan pritisk ZDA, ki so nato po navdodili Henryja Kissingerja in predse dnika Richarda Nixona vsilile delovni udar.

Allende v filmu pred milijonsko množico Mehičanov razlasi svoj program, naslednja Zdravilni narodov pa mu delepeti zaplaka jo stoji. Tam je obsoil ZDA, da dela proti njemu, in da je dostaj dobo sodeloval v vojskiškim silami, so ga tema konca izdala. Lebitvo je celo bomba rdiralo predsedniško palačo.

Kakšno no vaše spomni na dan državnega udara?
Bil sem doma v Santiagu, bliizu palače La Moneda, kamor sem se odpravil, a niso več

Allende in Castro. Demokracija in revolucija, prorič iz dokumentarna El diálogo de América (1966)

Alvaro I. Covacevich v Trstu je skupaj s soprogo poteval 18 ur, na letalu pa pruzovalniivo 80 rojnih dni ročnjava

V Mlieti danes zmagovalci, jutri še najboljši filmi

V gledališču Mladobodencov ob 21. urah nastopi zmagovalec 96. Festivala barokno-baroknoznanstvena filma, v glavni dvorani pa bo od 18. ure predstava Salsadorja Alarcóna. Žalostno bo ob 9. uri predstava Kralj iz Brnice, ob 10.30 bo na repertoar dokumentarcev: Nana Covacevich, Chile, odpran do 18.30 bo na repertoar film Alarcón, mi izbrano Alarcón in režiser Mateo Garrido Alarcón, skladno bo na repertoar: pripravi na kitaro corpus Claudio Berni in Sebastiana Mirna. V malih dvoranah bodo vrtili kulturni film Giada Pazzinoffa muzej (Jorge Nave, ob 10.30 ur) in arheološki La misión de la furia (María Laura Vázquez, ob 18. ur). Festival se bo zaključil jutri, ko bodo predvajali najboljši filme, programski nagradi ob 11. (podoba Centimetrov), 16. (podoba mlajši), 20. (najboljši film transdruga programi) in 22. uri (nagrada občinstva). V malih dvoranah bo ob 18. in 17. uri nastopila v okviru projekta Alarcón in Chile, pa tudi mlajši doba koncerti.

poslušni mlajšar zdravem. Mislil sem, da se bo vse skupaj izšlo z nekakšno politično zadržanostjo, ne pa z. Tudi sem. Potem sem bil vsi svobodni in misliti preprosto, v mojem primeru zaradi filma o Alarcónu in Chile. Sam sem se družino začel v mehiško družino, kjer sem imel dobre in slabe. Prejezanje pa je bilo strašno. Nasploh je bilo hudo.

Potem ste se izselili v Mehiko. Da. V Chile sem sodeloval, ker sem bil na seznanjen u siskanih oseb. Kdor je vodil na skrivno, pa je negeti svetno kano. Medtem so uničili vse, kar sem imel v hiši: veliko umetniško zbirko, predvsem pa filme, vse svoje gradivo. Med drugimi gradivo o stanovaljenju leta v Avdih leta 1972, o katerem sem pripravil dokumentarce. La odana delos Andes (Odlasjaja v Andih).

V studiju opisujete neverjetno zgodbo o tem, kako se je v zasedenih Andih po več kot dveh mesecih čudžno rešilo 16 preživelih (od 45). Scenarij je napisal poznajši mehičevski režiser Mario Vargas Llosa. Film je maloben, ganljiv in na koncu grozljiv. Je bilo delo kompleksno?

Filmi sta dva trenutka pred delavnim udarom in po njem. Ne se da se je zgodila oktobra 1972. Na letalu so bili stari uravnavajoči študenti, ki so se naglo vrstili po katoliških ločilih, ki so potekali na okmo

v San tiago de Chile, kjer je bil enak za vod. Tudi je moj ena je letni sin obiskoval slednjega, tako da sem imel nako osebno povzeto. Zdeli sem se mi je la go dno in obični gradivo. Medtem pa je pešilo do državnega udara in material je bil uničen.

S pomočjo sliko kinoteke smo film, kadar za kadrom, restavrirali. Z delom sem nadaljeval v Mehiki, Vargas Llosa najprej zanimanjem pripisil k projektu in napisal scenarij. V svojih romanih običajno povečuje realnost s fikcijo. Njegov scenarij na ta film je po mojem mnenju mojstrovina. Podal sem pa sem bil, ko mi je podaril svoj roman s povestilom »od dobrega prijatelja, vsega scenarija«.

Pogledajte. (Knjigo a povestilom ima intervjua s tace o slobi in nam je pomembno pokazati, op. a.)

Film o uspešnem reševanju se zaključuje s temo kamibolizma in z zelo srčeviti pesniški lestanj kotviti, ki so na goru umri. Od kod taka odličnost?

Kot dokazuje temo kamibolizma in z zelo srčeviti pesniški lestanj kotviti, ki so na goru umri. Od kod taka odličnost? Kot dokazuje temo kamibolizma in z zelo srčeviti pesniški lestanj kotviti, ki so na goru umri. Od kod taka odličnost?

zelo pomagal na svet velikega sovjetskega dokumentarista a Roma na Karmena, tista ga, ki je leta 1945 postal pade Berolina in znači strel prouki svetitki. Z njim sem se pogovoril o svojih posnetkih in izrazil b ojem, da bi ljudejše e priprave običajni kot socijalizma. On pa mi je rekel: »Ti moraj filmati to, kar vidiš. Če tega ne narediš, boš izgubil svoj poklic.«

Siknil sem, da filma v Uruguayu ne bomo predvajali za obdobje 50 let po izobliki nesreči, izpolnitvega do svojce pametnihi. To odličnost smo splošnovali, polstoletje mimo, s arjev umirili ni vod.

Ste živeli v Vargasovi Llosi?

Da. Dober prijatelj je bil tudi drugi mehičevski Gabrel Garcia Marquez, zato sem leta 1976 dva povabila na predčevala vomejnega filma v Ciudad de Mexico, prvega kot scenarista, drugega kot gost. Kvarilo pa se je z znanimim udarom s pesjo, s katerim je Vargas Llosa dosti »Caba«, ko ga je ta hotel dojeti. Ker sem bil jaz gostitelj, sem bil v očisti zadregi (smeh). Potem je sez nabemim od dveh nisem nikoli dota knil te teme, ker sem sam rad, da greza medko začelo med njima dve ma (mudji so razlagali, da je bil apor, ki se ni rešil, povzeta z Vargasovo de. Čepava ni jasno, kako, op. a.). Nisem se vtikal. Šlo je za fizični obrat dveh genjev.

Najprej bo zaigral odlični Urban Stanič

Glasbeni talenti Koncerta bosta v Gorici in Pordenonu. Projekt starih glasbenih društev iz FJK se vključuje v priprave na GOI 2025

Urban Stanič Zmagaj se na tekmovanju Piano FVG v Pordenonu

TRST Quartia giustia ali čista ktera je brava, ki v glavnih letovih označuje enega osnovnih intervalov: tona, ki so ga filtri

glasbena družba iz Parizije - ključke kamine izbrala za projekt, ki se vključuje v priprave na GOI 2025 in se iz preobratitviti o dlične mlade talente, ki so se izkazali na tekmovanjih.

Na včerajšnji predstavi v Trstu so družstva nastopali usetni mladi vodje. Davide Fregona, ki v Sacileja organizira tekmovanje Piano FVG, Franca Florit, ki za družino Chamber Music organizira Mednarodno tekmovanje TrisdiTrent, in Giampaolo Dora, ki v družini Amici della musica Salvatore Casimiro v Porcici organizira tekmovanje Tridolore, in Domenico Mason, ki v kraju San Vito al Tagliamento organizira tekmovanje Pizzolo Violino Magico, so izpostavili zmajstveni tekmovanji, ki jih visoko uspešnosta mednarodno zmagovalec poslegi po najvišjih mesih tudi na drugih evropskih in koncertnih tekmovanjih. Povdariti so tudi veliko koncertno živje, ki jim prednjačujeta glasbenika, pa tudi dajeta, da si posvetoma družstva uspešno pridobivajo za vključite v zmagovalcev v koncertne sezone. Nekaj tednov je potekal Giampaolo Dora, ki je izbril tako pogostota od njih kot solisti, kljub temu pa so se nagajenji nastopaj v Porcici uspešno vključili v najvišje evropske orkestre, od Berlinskih filharmonikov do drugih imenitnih ansamblov.

Občinstvo za kulturno Dole in FJK Mario Anzi je preskvidao povzeto podpravljenostev zelo kakovostnih partnerjev in dejstvo, da se vključuje vsi projekti GOI 2025, ki bo zaobji hiši prostor, ne le Gorico, ter pripravi k upede. In mednarodnem projektih dobila. Bilo je odločitev za kulturno Občino Sacile Ruggesno Spagnolo, kakor je Davide Fregona predstavlja program, ki je bilo dodatno izpajha v dveh vaterih - 21. novembra v pake 11. letnici v Gorici, nasto

Zmagovalci
na tekmovanjih
v FJK žanjejo
uspehe tudi
drugod v Evropi
in po svetu

